Küçük Tilkinin Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tilkinin Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli bir sabah, parlak turuncu tüylü ve krem rengi göğüslü küçük bir tilki ormanda seke seke ilerliyordu. İçinde ahşap bir mala bulunan küçük yeşil bir çantası vardı. Ucu beyaz kuyruğu, etrafı keşfederken sallanıyordu. Aniden çalıların arasından geçti ve durdu. Ağaçların arasında saklı, eski, unutulmuş bir bahçe vardı.

Bahçe yabani otlar ve kuru kahverengi saplarla dolanmıştı. Kırık bir ahşap kapı bir yana yatmıştı. "Ah," diye fısıldadı tilki, kehribar rengi gözleri kocaman açılmıştı. "Burası çok güzel olabilir!" İçeri girdi ve koyu renk patilerinin altındaki yumuşak toprağı hissetti. Yabani otların altında bir yerde, biliyordu, büyümeyi bekleyen uyuyan tohumlar vardı.

Tilki yosunlu bir taşın üstüne oturdu ve çantasını açtı. Minik malasını çıkardı ve etrafına bakındı. "Bunu düzeltebilirim," dedi. "Kazabilir, ekebilir ve sulayabilirim." Ama bahçe çok büyüktü ve o çok küçüktü. İçini çekti. "Belki yardıma ihtiyacım var." Tam o sırada yapraklarda küçük bir hışırtı duydu.

Küçük bir kirpi bir çalının altından dışarı baktı. Yuvarlak gövdesi, uçları açık kahverengi dikenlerle kaplıydı ve boynuna kırmızı bir boyunbağı bağlanmıştı. Tohumlarla dolu hasır bir sepet tutuyordu. "Merhaba," dedi tilki yumuşak bir sesle. "Bir bahçe yapıyorum. Yardım etmek ister misin?" Kirpi küçük koyu renk gözlerini kırpıştırdı ve utangaç bir adım öne çıktı.

"Ben utangacım," dedi kirpi yumuşak bir sesle. "Ama çiçekleri severim." Sepetini kaldırdı. "Tohumlarım var." Tilki en sıcak gülümsemesiyle gülümsedi. "O zaman iyi bir takım oluruz!" Kirpiye malayı gösterdi. "Ben kazarım, sen de ekersin." Kirpi başını salladı ve krem rengi yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Böylece küçük tilki kazdı da kazdı. Kısa bacakları çok çalıştı ve koyu renk patileri yabani otları sıyırıp attı. Kirpi arkasından geldi ve her küçük çukura dikkatlice tohumlar bıraktı. Pembe patileri toprağı nazikçe bastırdı. "İşte," dedi. "Şimdi suya ve güneş ışığına ihtiyaçları var." Tilki gür kuyruğunu salladı. "Ve onlarla ilgilenecek arkadaşlara!"

Her gün, iki arkadaş bahçede çalıştı. Tilki güçlü küçük patileriyle yabani otları temizledi. Kirpi kıvrılmış bir yaprakta su taşıdı. Çalışırken konuştular ve güldüler. "Bak!" diye bağırdı tilki bir sabah. Topraktan küçük yeşil bir filiz çıktı. Kirpi sevinçle ciyakladı. "Büyüyor! Bahçemiz büyüyor!"

Sarı bir güneş şapkası takan ve küçük bir sulama kabı taşıyan bir tavşan zıplayarak yanlarından geçti. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu, pembe burnunu oynatarak. "Bir bahçe yetiştiriyoruz," dedi tilki. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu tavşan. "Su taşıyabilirim!" Tilki ve kirpi birbirlerine baktılar ve gülümsediler. "Evet!" dediler birlikte. "Ne kadar çok olursak o kadar iyi!"

Tavşan sulama kabını dereden doldurdu ve küçük filizlere serpti. "Bu çok eğlenceli!" diye cıvıldadı. "Ormandaki herkese söyleyeceğim!" Zıplayarak uzaklaştı ve kısa süre sonra bir sincap izlemeye geldi. Sonra bir fare ve bir böcek ailesi. Bahçe kalabalık, mutlu bir yer oluyordu. Tilki ve kirpi işleriyle gurur duydular.

Bir öğleden sonra ormanda güçlü bir rüzgâr esti. Küçük bitkileri sarsıp saplarını büktü. "Ah hayır!" diye bağırdı kirpi. "Rüzgâr onlara zarar verecek!" Tilki hızlıca düşündü. "Rüzgârı engelleyecek bir şeye ihtiyacımız var," dedi. Birlikte dallar topladılar ve bahçenin etrafına küçük bir çit yaptılar. Tavşan daha fazla su getirdi ve bitkiler güvende ve güçlü durdu.

Eski meşe ağacında yaşayan ve minik yuvarlak gözlükler takan baykuş görmek için aşağı uçtu. "Harika bir şey yapmışsınız," dedi sakin, bilge sesiyle. "Bu bahçeyi uzun zaman öncesinden hatırlıyorum. Çiçeklerle doluydu. Ama kimse onunla ilgilenmedi ve solup gitti." Tilkiye ve kirpiye baktı. "Siz onu takım çalışması ve nezaketle geri getirdiniz."

Tilki ve kirpi sevinçle parladılar. "Bunu tek başımıza yapamazdık," dedi tilki. "Birbirimize ihtiyacımız vardı," diye onayladı kirpi. Baykuş başını salladı. "İşte sır bu," dedi. "Dostluk her şeyin daha iyi büyümesini sağlar." Geniş kanatlarını açtı. "Güzel bahçenizi görmeleri için orman hayvanlarını toplayacağım. Bu bir kutlama olacak!"

Kısa süre sonra bahçe renklerle dolup taştı. Parlak sarı ayçiçekleri esintide başlarını salladı. Pembe ve mor çiçekler her yerde açtı. Tilkinin turuncu tüyleri yeşil yaprakların arasında parlıyordu. Kirpinin kırmızı boyunbağı güllerle uyum içindeydi. "Hayal ettiğimden bile daha güzel," diye fısıldadı tilki. Kirpi sepetine sarıldı. "Ve bunu birlikte yaptık."

Bütün orman hayvanları bahçeyi görmeye geldi. Tavşan sarı güneş şapkasını takmış, çiçek taçları dağıtıyordu. Baykuş bir dala tünemiş gülümsüyordu. Kuşlar şarkı söyledi, arılar vızıldadı. "Burası hüzünlü, yalnız bir yerdi," dedi tilki. "Şimdi arkadaşlar ve çiçeklerle dolu." Kirpi başını salladı. "Çünkü birlikte çalıştık."

Küçük tilki arkadaşına baktı. "Biliyor musun," dedi, "senin yardımın olmadan bu bahçeyi çiçek açtıramazdım." Kirpinin koyu renk gözleri parladı. "Ben de tek başıma denemeyecek kadar utangaçtım," dedi. "Ama birlikte her şeyi yapabiliriz." Yan yana oturdular ve kelebeklerin çiçekler arasında dans edişini izlediler. Bahçe renk ve neşeyle canlanmıştı.

O günden sonra tilki ve kirpi her gün bahçeyle ilgilendiler. Suladılar, yabani otları temizlediler ve yeni tohumlar ektiler. Ve her akşam birlikte oturup güneşin çiçeklerin üzerinde batışını izlediler. Takım çalışmasının ve dostluğun hüzünlü, yalnız bir yeri güzelleştirebileceğini öğrendiler. Ve bahçeleri, tıpkı dostlukları gibi büyüdükçe büyüdü.